

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 16 stycznia 2026 r.

Poz. 472

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NP-II.4131.1.276.2025.4

WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 30 grudnia 2025 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1153)

orzekam

nieważność uchwały nr XXVII.162.2025 Rady Miejskiej w Koźminie Wielkopolskim z dnia 27 listopada 2025 r. w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, stawek opłat i opłat dodatkowych za parkowanie oraz sposobu ich pobierania - ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

W dniu 27 listopada 2025 r. Rada Miejska w Koźminie Wielkopolskim podjęła uchwałę nr XXVII.162.2025 w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, stawek opłat i opłat dodatkowych za parkowanie oraz sposobu ich pobierania, zwaną dalej „uchwałą”.

Uchwałę podjęto na podstawie: „art. 13 ust. 1 pkt 1, art. 13b i art. 13f ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2025 r., poz. 889 ze zm.) oraz art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2025 r., poz. 1153)”.

Uchwała została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu 1 grudnia 2025 r.

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały, organ nadzoru stwierdził, co następuje:

Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, ze zm.) organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Poprzez działanie na podstawie i w granicach prawa w zakresie podejmowania uchwał przez organy jednostek samorządu terytorialnego rozumieć należy działanie zgodne z przepisami regulującymi podstawy prawne podejmowania uchwał; przepisami prawa ustrojowego; przepisami prawa materialnego oraz zgodne z przepisami regulującymi procedurę podejmowania uchwał (por. wyrok WSA w Łodzi z 21 stycznia 2009 r., III SA/Łd 564/08; wyrok NSA OZ. we Wrocławiu z 20 kwietnia 1999 r., II SA/Wr 364/98; wszystkie prezentowane w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczym orzeczenia sądów administracyjnych są opublikowane w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Do podjęcia uchwały w przedmiocie ustalenia strefy parkowania uprawnia radę gminy przepis art. 13b ust. 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2025 r. poz. 889), zwanej dalej „u.d.p.”, w myśl którego: „Rada gminy (rada miasta) na wniosek wójta (burmistrza, prezydenta miasta), zaopiniowany przez organy zarządzające drogami i ruchem na drogach, może ustalić strefę płatnego parkowania lub śródmiejską strefę płatnego parkowania”. Jak stanowi art. 13b ust. 2 u.d.p.: „Strefę płatnego parkowania ustala się na obszarach charakteryzujących się znacznym deficytem miejsc postojowych, jeżeli uzasadniają to potrzeby organizacji ruchu, w celu zwiększenia rotacji parkujących pojazdów samochodowych lub realizacji lokalnej polityki transportowej, w szczególności w celu ograniczenia

dostępności tego obszaru dla pojazdów samochodowych lub wprowadzenia preferencji dla komunikacji zbiorowej”.

Zgodnie z wymogami art. 13b ust. 4 u.d.p. rada gminy (rada miasta), ustalając strefę płatnego parkowania: „1) ustala wysokość opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 lit. a [...], z tym że opłata za pierwszą godzinę postoju pojazdu samochodowego nie może przekraczać: a) w strefie płatnego parkowania - 0,15% minimalnego wynagrodzenia, w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2024 r. poz. 1773), b) [...]; 2) może wprowadzić opłaty abonamentowe lub zryczałtowane oraz zerową stawkę opłaty dla niektórych użytkowników drogi; 3) określa sposób pobierania opłat, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1”.

Z powyższych unormowań wynika, iż organem inicjującym procedurę ustalenia strefy płatnego parkowania jest wójt (burmistrz, prezydent miasta), który kieruje do rady wniosek w tym zakresie. Do wniosku powinny być załączone opinie organów zarządzających drogami i ruchem na drogach. Stosownie do art. 10 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1251, ze zm.) na drogach powiatowych i gminnych ruchem zarządza starosta z zastrzeżeniem, iż na drogach publicznych położonych w miastach na prawach powiatu, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, ruchem zarządza prezydent miasta.

Przewodniczący Rady Miejskiej w Koźminie Wielkopolskim w piśmie z 17 grudnia 2025 r. znak OSO.0711.14.2025, stanowiącym odpowiedź na zawiadomienie Wojewody Wielkopolskiego z 11 grudnia 2025 r. znak NP-II.4131.1.276.2025.4, wyjaśnił, że badana uchwała „nie posiada wniosku Burmistrza Miasta i Gminy Koźmin Wielkopolski zaopiniowanego przez organy zarządzające drogami i ruchem na drogach, ponieważ wszystkie drogi objęte strefą płatnego parkowania są drogami gminnymi”.

Zdaniem organu nadzoru, hipoteza normy zawartej w art. 13b ust. 3 u.d.p. dotyczy każdorazowo przypadków, gdy procedowana jest uchwała o ustaleniu lub o zmianie strefy płatnego parkowania. Fakt, że wszystkie drogi objęte strefą płatnego parkowania są drogami gminnymi, nie zwalnia z obowiązku uzyskania stosownej opinii organu zarządzającego ruchem, skoro organem tym w odniesieniu do dróg gminnych jest starosta (w niniejszej sprawie: Starosta Krotoszyński). Należy zauważyć, że zgodnie z art. 13b ust. 6 u.d.p. to do organu właściwego do zarządzania ruchem na drogach (tu: Starosta Krotoszyńskiego), w uzgodnieniu z zarządcą drogi, należy wyznaczenie w strefie płatnego parkowania miejsc przeznaczonych na postój pojazdów, w tym stanowisk przeznaczonych na postój pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową (pkt 1) oraz miejsc przeznaczonych na postój pojazdów elektrycznych na czas ładowania przy punktach ładowania zainstalowanych w ogólnodostępnych stacjach ładowania, o których mowa w art. 2 pkt 6 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (pkt 1a), a także możliwość wyznaczenia w strefie zastrzeżonych stanowisk postojowych (kopert) w celu korzystania z nich na prawach wyłączności w określonych godzinach lub całodobowo (pkt 2).

Pobieranie opłat za postój w strefie płatnego postoju wymaga zatem nie tylko oznaczenia strefy płatnego postoju, ale także wyznaczenia miejsc płatnego postoju, bo tylko postój w wyznaczonym miejscu powoduje konieczność uiszczenia stosownej opłaty (por. wyrok NSA z 29 stycznia 2025 r. I GSK 484/21). Operowanie przez ustawodawcę w przywołanych przepisach pojęciami „ustalenia strefy płatnego parkowania” i „wyznaczenia miejsc płatnego postoju”, a także rozdzielenie tych kompetencji między różne podmioty (organ zarządzający drogą i organ zarządzający ruchem na drogach) oznacza, że ustalenie strefy płatnego parkowania nie jest równoznaczne z wyznaczeniem miejsc płatnego postoju. Pobieranie opłat, jak i prawidłowe wyznaczenie miejsc postoju pojazdów za pomocą znaków drogowych, jest warunkowane prawidłowym ustaleniem granic obszaru strefy płatnego parkowania, a te działania wymagają - wolą ustawodawcy - współdziałania różnych organów.

Podnieść także należy, iż na mocy § 1 badanej uchwały: „Ustala się na terenie miasta Koźmin Wielkopolski strefę płatnego parkowania niestrzeżonego w miejscach określonych w załączniku nr 1 do uchwały”. W § 5 przedmiotowej uchwały zawarty został przepis uchylający o następującej treści: „Traci moc uchwała nr XIII/77/2015 Rady Miejskiej w Koźminie Wielkopolskim z dnia 29 października 2015 r. w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, stawek opłat i opłat dodatkowych za parkowanie oraz sposobu ich pobierania, uchwała nr XXIV/154/2016 Rady Miejskiej w Koźminie Wielkopolskim z dnia 25 października 2016 r. zmieniająca uchwałę w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, stawek opłat i opłat dodatkowych za parkowanie oraz sposobu ich pobierania oraz uchwała Nr XVII.104.2019 Rady

Miejskiej w Koźminie Wielkopolskim z dnia 28 grudnia 2019 r. zmieniająca uchwałę w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, stawek opłat i opłat dodatkowych za parkowanie oraz sposobu ich pobierania”.

W opinii organu nadzoru, dotychczasowy obszar strefy płatnego parkowania może nie odpowiadać obecnym realiom ruchu pojazdów, jego natężeniu i potrzebom rotacji, stąd też każdorazowe podjęcie uchwały w sprawie ustalenia/zmiany strefy płatnego parkowania powinno zostać zaopiniowane przez właściwe podmioty odpowiedzialne za zarządzanie drogami i ruchem na drogach, celem wyrażenia swojego stanowiska odnośnie do zasadności ustalanej strefy płatnego parkowania. Brak zasięgnięcia opinii organu zarządzającego ruchem na drogach powoduje, że nie został spełniony obligatoryjny element procedowania nad przedmiotową uchwałą. Podejmując badaną uchwałę bez wniosku Burmistrza Miasta i Gminy Koźmin Wielkopolski, zaopiniowanego przez wymagane prawem organy, Rada Miejska w Koźminie Wielkopolskim naruszyła przepis art. 13b ust. 3 u.d.p. Wykazane naruszenie bezwzględnie obowiązującej normy regulującej procedurę podejmowania uchwały ma charakter istotnego naruszenia prawa, skutkującego koniecznością stwierdzenia nieważności uchwały w całości.

W orzecznictwie powszechny jest pogląd, zgodnie z którym za istotne naruszenie prawa uznaje się uchybienia prowadzące do skutków, które nie mogą być akceptowane w demokratycznym państwie prawnym. Do takich zalicza się m.in. naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał, powodujące pozostawanie uchwały w sprzeczności z określonym przepisem prawnym. W takiej sytuacji konieczne jest stwierdzenie nieważności aktu, czyli jego wyeliminowanie z obrotu prawnego z mocą *ex tunc*, co powoduje, że dany akt czy jego część nie wywołuje skutków prawnych od samego początku (por. wyrok WSA w Bydgoszczy z 21 lutego 2023 r. II SA/Bd 1155/22). Również w doktrynie przyjmuje się, że do istotnych naruszeń przepisów (znaczących, wpływających na treść aktu) skutkujących nieważnością uchwały zalicza się naruszenia przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego (przez wadliwą wykładnię) oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał (tak P. Chmielnicki, Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w Polsce, Warszawa 2006, s. 95).

Niezależnie od powyższego, organ nadzoru stwierdza, że uchwała zawiera także przepisy podjęte z istotnym naruszeniem norm prawa materialnego.

I

W myśl § 2 ust. 1 uchwały: „Ustala się opłaty za postój pojazdów samochodowych w wyznaczonych miejscach parkingowych w strefie płatnego parkowania określone w załączniku nr 2 do uchwały”. W tabeli nr 1 zamieszczonej w załączniku nr 2 do uchwały określono następujące „opłaty jednorazowe za postój pojazdów w strefie płatnego parkowania”: minimalna opłata za 30 minut – 1 zł, za pierwszą godzinę – 2 zł, za drugą godzinę – 4,50 zł, za trzecią godzinę – 7,00 zł, za czwartą i za każdą następną godzinę – 9,50 zł, bez limitu – 20,00 zł.

Zdaniem organu nadzoru, powyższe stawki opłat zostały ustalone przez Radę Miejską w Koźminie Wielkopolskim z istotnym naruszeniem art. 13b ust. 5 zdanie drugie i trzecie u.d.p.

Zgodnie z art. 13b ust. 4 pkt 1 lit. a u.d.p. rada gminy (rada miasta), ustalając strefę płatnego parkowania, zobowiązana jest ustalić wysokość opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 lit. a, z tym, że opłata za pierwszą godzinę postoju pojazdu samochodowego nie może przekraczać w strefie płatnego parkowania 0,15% minimalnego wynagrodzenia w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę. Z kolei przepis art. 13b ust. 5 u.d.p. stanowi, że: „Stawki opłat, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, mogą być zróżnicowane w zależności od miejsca postoju. Przy ustalaniu stawek uwzględnia się progresywne narastanie opłaty przez pierwsze trzy godziny postoju, przy czym progresja nie może przekraczać powiększenia stawki opłaty o 20% za kolejne godziny w stosunku do stawki za poprzednią godzinę postoju. Stawka opłaty za czwartą godzinę i za kolejne godziny postoju nie może przekraczać stawki opłaty za pierwszą godzinę postoju”.

Odnosząc powyższe do badanej uchwały, stwierdzić należy, że ustalona w załączniku nr 2 opłata za 30 minut (1 zł) oraz za pierwszą godzinę (2 zł) mieści się w ustawowym limicie wynikającym z art. 13b ust. 4 pkt 1 lit. a u.d.p. (minimalne wynagrodzenie na dzień podejmowania uchwały wynosiło 4666 zł, z czego 0,15% stanowi kwotę 6,99 zł). Stawki opłat za kolejne godziny nie uwzględniają jednak dyspozycji normy zawartej w art. 13b ust. 5 zdanie drugie i trzecie u.d.p. Ustawodawca wymaga, aby przy ustalaniu stawek uwzględniać progresywne narastanie opłaty przez pierwsze trzy godziny postoju, przy czym

progresja nie może przekraczać powiększenia stawki opłaty o 20% za kolejne godziny w stosunku do stawki za poprzednią godzinę postoju. Stawka opłaty za czwartą godzinę i za kolejne godziny postoju nie może przekraczać stawki opłaty za pierwszą godzinę postoju. Przy uwzględnieniu tej zasady i przy założeniu, że stawka za pierwszą godzinę wynosi 2,00 zł, stawka za drugą godzinę nie powinna przekraczać 2,40 zł (a zatem łącznie za dwie godziny postoju opłata nie powinna być wyższa niż 4,40 zł). Tymczasem w uchwale przyjęto 4,50 zł, przy czym wyraźnie wskazano, że jest to wysokość opłaty „za drugą godzinę” postoju (zatem za postój trwający dwie godziny opłata wyniesie 6,50 zł). Wyliczając zgodnie z art. 13b ust. 5 u.d.p. stawkę opłaty za trzecią godzinę postoju, nie powinna ona przekraczać kwoty 2,88 zł (w uchwale: 7,00 zł), a za czwartą i każdą następną godzinę: 2,00 zł (w uchwale: 9,50 zł).

Zastrzeżenia budzi ponadto ustalenie w omawianej tabeli w załączniku nr 2 do uchwały opłaty w wysokości 20,00 zł za postój „bez limitu”. Określenie to jest niejasne, budzące wątpliwości interpretacyjne co do okresu, na jaki obowiązuje ta opłata – czy jej opłacenie pozwala na postój pojazdu w strefie płatnego parkowania przez jedną dobę, czy na cały (nielimitowany) czas trwania postoju (np. kilka dni, miesiące, lat). Należy podkreślić, że zgodnie z art. 13b ust. 1 u.d.p., opłatę, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 lit. a, pobiera się za postój pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, w określone dni robocze, w określonych godzinach lub całodobowo. Rada gminy, normując w przedmiotowej uchwale wysokość opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 lit. a u.d.p., winna wyraźnie wskazać, czy dana opłata (stawka opłaty) obowiązuje za określone godziny czy też całodobowo.

W świetle powyższego uznać należy, że wysokość opłat, jakie korzystający z dróg publicznych zobowiązani są ponosić za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, została ustalona przez Radę Miejską w Koźminie Wielkopolskim z istotnym naruszeniem art. 13b ust. 5 zdanie drugie i trzecie oraz z art. 13b ust. 1 u.d.p. Nieważność przepisów wadliwie określających wskazane stawki opłat przekłada się na wadliwość i nieważność całej uchwały, bowiem została ona pozbawiona obligatoryjnego elementu. Przepis art. 13b ust. 4 u.d.p. wyraźnie wskazuje, że rada gminy, ustalając strefę płatnego parkowania, ustala wysokość opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 lit. a u.d.p.

II

W § 2 ust. 3 uchwały Rada Miejska w Koźminie Wielkopolskim upoważniła „Burmistrza Miasta i Gminy Koźmin Wielkopolski do zaniechania poboru opłat za postój pojazdów samochodowych, o których mowa w ust. 1 w określone dni robocze”.

Zdaniem organu nadzoru, powyższa regulacja pozwalająca burmistrzowi na zaniechanie poboru opłat za postój pojazdów samochodowych w wyznaczonych miejscach parkingowych w strefie płatnego parkowania, nie znajduje uzasadnienia prawnego w świetle art. 13b ust. 4 w związku z art. 13 ust. 1 pkt 1 lit. a i art. 13b ust. 1 u.d.p., pozostając z tymi przepisami w istotnej sprzeczności.

Przepis art. 13 ust. 1 pkt 1 lit. a u.d.p. nakłada na korzystających z dróg publicznych obowiązek ponoszenia opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania. Również treść art. 13b ust. 1 u.d.p. nie budzi wątpliwości, że pobór przedmiotowej opłaty „za postój pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, w określone dni robocze, w określonych godzinach lub całodobowo” jest obligatoryjny („opłatę [...] pobiera się”). Zwolnienia od powyższego obowiązku zostały określone przez ustawodawcę w art. 13 ust. 3 i 5 u.d.p. Z kolei rada gminy, zgodnie z upoważnieniem zawartym w art. 13b ust. 4 pkt 2 u.d.p., „może wprowadzić opłaty abonamentowe lub zryczałtowane oraz zerową stawkę opłaty dla niektórych użytkowników drogi”. Podkreślić należy, że kompetencję prawodawczą w zakresie wprowadzenia zerowych stawek opłat ustawodawca przypisał radzie gminy, przy czym stawki te mogą dotyczyć jedynie „niektórych użytkowników drogi”, wskazanych wyraźnie w uchwale podejmowanej przez organ stanowiący gminy. Skoro zatem rada określiła w uchwale wysokość opłat, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 lit. a u.d.p., na poziomie wyższym niż stawka zerowa, to ich pobór – w świetle powołanych wyżej przepisów u.d.p. i z uwzględnieniem zwolnień ustawowych – należy uznać za obowiązkowy. Wyraźnie należy podkreślić, że rada gminy nie została upoważniona do wprowadzenia odstępstw od obowiązku pobierania przedmiotowych opłat (zaniechania ich poboru), a zatem tym bardziej nie może upoważniać do tego organu wykonawczego.

Jak słusznie zauważył Naczelny Sąd Administracyjny w uzasadnieniu wyroku z 18 listopada 2016 r. I OSK 1979/16 u.d.p. „wprowadzając generalną zasadę odpłatności za parkowanie pojazdów

samochodowych w strefach płatnego parkowania nie zawiera upoważnienia do ustanowienia czasowego wyłączenia z obowiązku pobierania opłat w strefie płatnego parkowania, ani też nie upoważnia Rady do wprowadzenia takiego wyłączenia w strefie płatnego parkowania. Zgodnie z przepisem art. 13b ust.1 u.d.p. opłatę, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, pobiera się za postój pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, w określone dni robocze, w określonych godzinach lub całodobowo. W ustępie 4 pkt 2 tego przepisu upoważniono rady gminy do wprowadzenia opłaty abonamentowej lub zryczałtowanej oraz zerowej stawki opłaty dla niektórych użytkowników drogi. Z regulacji tych wynika obowiązek pobierania wprowadzonej przez radę gminy opłaty abonamentowej według ustalonych stawek i nie da się z nich wywieść upoważnienia do «czasowego zaniechania poboru opłat za parkowanie». Z kolei Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie w uzasadnieniu wyroku z 5 marca 2024 r. II SA/Rz 1811/23 podkreślił, że u.d.p. „nie przewiduje instytucji czasowego wyłączenia z obowiązywania opłat («zaniechania ich poboru») i nie daje radzie uprawnienia do jej wprowadzenia na terenie gminy. Tym bardziej [...] uprawnienia takiego nie posiadał Burmistrz [...]. [...] spornych postanowień uchwały nie podjęto w granicach ustawowego upoważnienia”.

Przepis § 2 ust. 3 uchwały został zatem podjęty z istotnym naruszeniem prawa, co skutkuje jego nieważnością.

III

W załączniku nr 4 do uchwały Rada Miejska w Koźminie Wielkopolskim określiła „Regulamin korzystania z parkingu w strefie płatnego parkowania”.

Należy w tym miejscu podkreślić, że przepisy u.d.p. odnoszące się do strefy płatnego parkowania upoważniają radę gminy jedynie do ustalenia takiej strefy (art. 13b ust. 3), ustalenia wysokości opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 lit. a (art. 13b ust. 4 pkt 1), wprowadzenia opłat abonamentowych lub zryczałtowanych oraz zerowej stawki opłaty dla niektórych użytkowników drogi (art. 13b ust. 4 pkt 2) oraz określenia sposobu pobierania opłat, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 (art. 13b ust. 4 pkt 3). Nadto, zgodnie z art. 13f ust. 2 u.d.p.: „Rada gminy (rada miasta) określa wysokość opłaty dodatkowej, o której mowa w ust. 1, oraz sposób jej pobierania. Wysokość opłaty dodatkowej nie może przekroczyć 10% minimalnego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę”. Opłatę dodatkową, stosownie do treści art. 13f ust. 1 u.d.p., pobiera się za nieuiszczenie opłat, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 u.d.p.

W pkt 17 załącznika nr 4 do uchwały Rada Miejska w Koźminie Wielkopolskim postanowiła, że: „Nieuiszczona opłata podlega ściągnięciu w drodze egzekucji administracyjnej”. Zdaniem organu nadzoru, regulacja ta wykracza poza zakres spraw, które rada gminy może unormować na podstawie ww. przepisów upoważniających, wkraczając jednocześnie w sposób nieuprawniony w materię unormowaną ustawowo.

Zauważyć bowiem należy, że ustawodawca w art. 40d ust. 2 u.d.p. wskazał rodzaje opłat (a także kar pieniężnych i odsetek za opóźnienie), które podlegają przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Zgodnie z treścią tego przepisu: „Opłaty, o których mowa w art. 39 ust. 7ab pkt 5 i art. 40 ust. 3, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, opłaty, o których mowa w art. 13f ust. 1, oraz kary pieniężne, o których mowa w art. 13k ust. 1-2f, art. 29a ust. 1 i 2 i art. 40 ust. 12, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie podlegają przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji”. W katalogu ustawowym znalazły się zatem opłaty, o których mowa w art. 13f ust. 1, tj. opłaty dodatkowe pobierane za nieuiszczenie opłat, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 u.d.p. Katalog ten nie obejmuje jednak samych opłat „podstawowych”, tj. opłat, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 u.d.p.

Tymczasem z brzmienia przepisu pkt 17 w załączniku nr 4 do uchwały, jak i jego umiejscowienia w tymże załączniku, można wywnioskować, że każda z nieuiszczonych opłat określonych w uchwale podlega ściągnięciu w drodze egzekucji administracyjnej. Taka regulacja modyfikuje, bez wyraźnego upoważnienia ustawowego, treść normy zapisanej w art. 40d ust. 2 u.d.p., co należy uznać za istotne naruszenie prawa, skutkujące nieważnością wadliwej regulacji.

Podsumowując, uchwała została podjęta z istotnym naruszeniem wskazanych powyżej przepisów u.d.p., przy czym liczba i charakter tych naruszeń uzasadnia stwierdzenie nieważności uchwały w całości. W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

1. Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

2. Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski
(-) Agata Sobczyk
(dokument podpisany elektronicznie)

Otrzymują:

Rada Miejska w Koźminie Wielkopolskim

Burmistrz Miasta i Gminy Koźmin Wielkopolski